

Antoni Defez

Metralla esparsa

Premi Ibn Jafadja
Ciutat d'Alzira

Com el voltor, descriu cercles:
és la meua subtil estratègia.
I des de dalt m'hi acoste
—astut—
planant sobre la presa.

Rode, gire, tombe
i em revolte...

I quan la tinc ben situada,
em deixe caure ràpid
sobre la carronya del poema.

EXTRAMURS

A la perifèria,
on s'interromp la ciutat
i encara no comença res, caminant
entre plàstics i ferralla,
limítrof, extramurs.

Com els ràpids rèptils
que dubten als buits ressecs,
amb els peus colgats de fang
i immundícies,
sortejant bassals,
séquies,
uns senders abandonats...

En terra de ningú
entre herbes sinuoses,
desconegudes,
selvàticament desfermades
als casals ensorrats.

Allí on s'acaba tota eufòria
i una altiva amenaça constant
—un mur audible— creix i avança.

Som

els que viuen com moren,
acorraladament, entre excrements,
en nínxols profunds i insondables
–cavitats que s'il·luminen
quan fuig la llum cada dia al vespre.

INQUIETUD

Quins ímpetus els de l'aigua!
Quina foscor la dels verds!
Va ploure i ens va nevar, i desesperats
arribàrem de casualitat a Todtnau.
Sort, perquè la fam punyia.
Tanmateix, em vaig sentir incòmode
—com un calfred, una sensació desagradable
grapejant-te el llom.
Tot el contrari a la serenitat: desassossec.
El nom em sonava i, no obstant,
no el recordava ben bé així.
Uns infames *tagliatelle ai funghi*
i cap a Friburg, vam decidir.
Al primer revolt, però,
un indicador m'ho aclarí tot:
Todtnauberg, la muntanya de Todtnau.

UNA GRAN FAMÍLIA

En qualsevol moment,
de tots els carrers,
eixint a cada cantonada,
hi poden aparèixer
aquells que, de fa anys,
estan esperant l'ocasió.

Com ja va succeir abans,
no dubtaran pas a tornar-hi,
i bruscament serem
un altre cop els enemics,
aquells a suprimir,
els pròxims nòmades.

I tot es repetirà de nou,
immemoriadament,
com en aquell marge,
a la vora del camí,
sense que ningú en parle,
entre el silenci dels vius.

DESTÍ

Ja sé que tots som pura anècdota,
i que ens n'haurem d'anar
més tard o més d'hora,
però no voldràs que per aquest motiu
em suïcide ara,
ara i davant teu.
És més: damunt que m'he de morir,
vols que m'estripe el viure?

PALINUR

A l'últim tram de la travessia,
quan les ombres semblen aturar
l'alba ja imminent
—són moments d'una plàcida fatiga—,
el Son, fill dels Inferns i la Nit,
corre, s'atansa a Palinur
i omple els seus ulls
de funestes visions.

*Palinur, fill de Iasos —xiuxiueja—,
la mar per si sola impulsa les naus.
Les brises vénen calmes
i l'hora invita al descans.
Lleva't, que jo mateix
me n'ocuparé.*

Desafiant el destí, refractari,
amb recel de les aigües i el vent
que tants cops l'han burlat,
Palinur s'aferra al timó,
prem els punys,
les barres...

Ah!, tot inútilment,
perquè a un mortal no li és dat
d'oposar-se als déus,
i el Son, servint-se d'un ramell,
li humiteja les temples
amb rosada del Leteu.

I a la deriva anàvem
cap als esculls de les Sirenes
—eren els designis de Neptú.

Feliçment, però,
amb l'incessant embat de la mar
sobre les roques
—blanques de cadàvers—
Ennes es va despertar,
i ell mateix guiarà el vaixell
entre els perills,
planyent-se de la sort de l'amic.

*Ai, massa crèdul en el cel serè
i les tranquil·les ones,
jauràs Palinur, sense terra cobert,
sobre ignorada platja.*

ESTAMPA

Ací estic,
en aquesta terra de nom bonic
amb la gossa entre les cames
–bona fe, cànida–,
un lloc de freds amables, insans,
la ciutat plana, capgirada,
potser com la marjal d'insectes
i paludisme que l'envolta,
com l'arrogància amb què celebra
els seus odis.

Hi ha també una gata que corre,
despreocupadament,
però crec que se'n burla:
viu les hores mirant-se el no-res
amb el gest del búcar
–l'horitzó del seu infinit finit,
l'espigó del nas.

No sé, respira
i de tant en tant acluca els ulls,
talment com si entengués.
Ara li envie un núvol blau

i em sent còmplice
del seu despreniment.

VELADAMENT

Això voldríeu,
que no imaginés
quan camine entre vosaltres
què s'oculta darrere l'obvietat
del vostre rostre, del somriure
aparent i innocent que feu,
com si acabàreu d'arribar
de l'estepa i res no hagués passat,
com si no tinguéreu notícia
d'aquella desgràcia,
com si no en fóreu l'artífex,
—els beneficiaris—, i ara
la meua vida —la vostra—
hagués d'haver estat
de totes maneres la mateixa.

De reüll, però, us reconec
—em ve l'olor del perill,
l'alè de la carn fermentada—,
i evoque els crims
quan responc veladament,
com un bon ciutadà,
les vostres confiades preguntes.

DOL

No fou la mort d'Hèctor
el que més li dolgué a Príam,
sinó que Aquil·les
n'hagués furtat el cadàver.
Això, l'estúpidesa del semidéu
insensible a les raons dels homes
—el neguit que tenim
per salvar les nostres restes.
Perquè, ben mirat,
com podríem persistir
en aquelles circumstàncies?

BALANÇ

I la mà invisible de déu.
I el nihilisme *fin de siècle*.
I la gallina de dalt que caga la de baix.
I la mort de l'home.
I el *Big Brother*.
I el fetitxisme de les mercaderies.
I l'obsessió per l'aparença –el *fitness*.
I la marea de les masses.
I la rebel·lió dels benestants.
I allò tan tètric de *das Nichts nichtet*.
I la banalitat del mal.
I Hiroshima i Nagasaki.
I les sinistres dictadures.
I el capitalisme com una abstracció.
I la guerra freda.
I la societat totalment administrada.
I la matança dels Balcans, i tantes altres.
I l'*anything goes*.
I els dentistes, els advocats i els psicòlegs.
Que llarg se m'ha fet el segle curt!